

LIBRIS

We know

În memoria Părintelui Cleopa

«Mânca-v-ar Raiul!»

I

Ediția a IV-a

Carte tipărită cu binecuvântarea

I. P. S. T E O F A N

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

EDITURA MĂNĂSTIREA SIHĂSTRIA
2010

CUPRINS

Cuvînt înainte	5
VIATA	
Copilăria	7
Dă-l Maicii Domnului!	10
Plecarea la mănăstire	11
Intrarea în mănăstire	14
De-aș trăi treizeci de ani	15
Stagiul militar	15
Zece ani de studii	18
Părinte, eu am să mor	20
O făgăduință pentru viață	21
Acceptarea preoției	23
Vreau să-l cunosc pe Cleopa	24
Stareț la Mănăstirea Sihăstria	26
Răbdare, Tănase!	27
Dați-vă la o parte... ..	29
Cea mai mare bucurie	31
Vicleana vulpe... ..	32
Trîmbița cea nefăcută de mină	34
La Mănăstirea Slatina	34

Din nou în pribegie	40
Din nou la metanie	42

ÎNVĂȚĂTURI

Dreapta credință a neamului românesc	49
Lucrările și darurile Preasfintului Duh	58
Părintele Cleopa, teologul și mireanul	84
Douăzeci de pricini	93

MĂRTURII

Ai răbdare	101
Treci, mamă, și fă un pomelnic	106
Nu fi tristă	107
Tu vei sluji Maicii Domnului	108
Du-te la Mănăstirea M.	110
Măi frate, cînd te văd nu te pot uita	111
Între cer și ape	115
Recunoștință	120
Acestea nu le mai pot traduce	122
Tu să cînți în opera Maicii Domnului	123
Da' parcă te ascultă?	124
Puteți să stați și-o săptămînă	125
Cleopa Ilie, Patriarhul României?	127
Mergeți la Episcopul locului	128
Vrei să vezi minuni?	130
Pleci tu, pleci... ..	132
Dumnezeu să te ierte... ..	133
Spînul, barbă roșie și pleșuvul	136
Credeam că te cheamă Gheorghe	136
Doi știuleți de porumb	138
Să nu faci avort	139
Tu ce vrei?	140

Cioara își iubește puii săi...	141
Vino la mine!	142
«Sfântul Mormînt»	152
Să faci un dar mamei tale	154
Poate se va folosi vreunul	155
O să vedem noi atunci	156
Dacă vrei să te faci sănătoasă	156
Știu eu ce-i de făcut	162
Am văzut femeie furînd...	163
Doamne, ori mă iei pe mine, ori o iei pe ea	164
Nu judeca un moșneag	167
Nu vă duceți voi la Rai numai cu asta!	168
Măi băiete,...	170
Ai grijă că e de la draci	171
Va merge din rău în mai rău	172
Dar dumneavoastră ce spuneți?	173
E deștept bătrînul	173
Părintele știa pentru ce am venit	175
Va veni și soțul tău	175
I s-a umplut paharul	177
Ajutor la examene	178
Hristos e puterea	180
Îngerul vă numără toți pașii	182
Privegheați și vă rugați	183
Însemnări	188
Întrebări pe scurt	192
Părintele Cleopa se află mereu deasupra...	196

VI A Ț A

Copilăria

Părintele Cleopa s-a născut la 10 aprilie 1912 în comuna Sulița, județul Botoșani, într-o familie de țărani drept credincioși, Alexandru și Ana Ilie, ziși Țirlea, cu zece copii, primind la Botez numele de Constantin.

„Noi am fost zece frați la părinți, din care cinci (patru frați și o soră) am venit la mănăstire. Fratele cel mai mare, Mihai, a fost la Mănăstirea Durău. Sora mea, Ecaterina, a fost dusă la mănăstire pe când avea doar 11 ani, iar eu și cu încă doi frați mai mari, Gheorghe și Vasile, am venit la Sihăstria. Pînă în anul 1935 mi-au murit de tineri toți frații. Apoi a murit și tata, Alexandru. Mai trăiam eu, ca stareț la Mănăstirea Sihăstria și mama, acasă, în comuna natală Sulița – Botoșani. În anul 1946 am adus pe mama la Sihăstria, am călugărit-o și am dus-o la Agapia Veche, unde a trăit pînă în anul 1968, cînd s-a dus la Domnul în vîrstă de 92 de ani”.

Ne povestea Părintele Cleopa că în ziua când s-a născut, părinții săi aveau la lucru un tâmplar care punea draniță pe o clădire nouă. Când a auzit că s-a născut un băiat a spus: „Acest copil va moșteni casa aceasta“. După mai bine de treizeci de ani proorocia s-a împlinit odată cu moartea tatălui său, Alexandru, căci toți ceilalți frați ai Părintelui Cleopa muriseră, iar mama sa a mers la mănăstire.

Alexandru Ilie lumina ca un sfeșnic, prin credința sa, în mijlocul familiei, lucru pe care Părintele Cleopa nu l-a uitat în întreaga sa viață, oferind tuturor celor ce-l vizitau un exemplu demn de urmat ca model de viață.

Astfel, povestind, spunea: „Dumnezeu să-l ierte pe tatăl meu. Era un om înalt, pleșuv, cu barbă albă. Alexandru îl chema. Nu știa carte, dar avea frică de Dumnezeu. Îl auzeam cum se ruga: «Mă închin Tatălui și Fiului și Sfântului Duh». Să adoarmă seara unul neînchinat? Sau să stea la masă pînă nu zice *Tatăl nostru*? Sau să nu se ducă Duminica la biserică? Sau să audă c-a înjurat sau a fumat sau a furat careva din noi? Că nu-l vedeai pe el cu astea în veac; dar dacă te-a prins, ferească Dumnezeu!

El a fost în casă sfeșnic. El a fost stăpîn peste noi.

Mama în schimb era foarte milostivă. Dădea tot ce avea. De multe ori îl auzeam pe tata cum îi zicea: «Babă hăi, ce aduc eu cu carul, tu împarți cu traista!». Avea și darul lacrimilor. Plîngea din orice. Să o fi văzut cum se văieta după noi înainte de a pleca la mănăstire! Mergea prin cerdac și începea să plîngă: «Puiu mării, dragu mării, că să duc la mănăstire și io rămîn singură. Puiu mării, dragu mării...». Vecinii îl întrebau pe tata: «Moș Alexandru, cine a murit la voi? Pe cine bocește baba Ana?». «N-a murit nimeni, da' baba-i bocește pe copii că vor să meargă la mănăstire», le răspundea tata”.

* * *

*Dă-l Maicii Domnului
și nu va muri!*

La fel ca și ceilalți frați ai săi, de mic copil Costăchel, căci așa îl alintau cei din familie, a fost bolnăvicios. Avea doar câteva luni când s-a îmbolnăvit încît nu mai suga nici de la pieptul mamei sale. Văzînd aceasta, părinții au spus că va muri și Costăchel așa cum au murit și alți frați ai lui. Dar mama părintelui Cleopa, punîndu-și nădejdea în Dumnezeu, s-a dus cu copilul la Mănăstirea Cozancea. Iată ce ne povestea părintele Cleopa despre această întîmplare:

„Cînd mama a ajuns la Cozancea, s-a întîlnit cu un părinte numit Conon Gavrilesco și i-a spus:

– Ce să fac părinte? Uite, copilul acesta o să moară. Nu mai vrea să mănînce nimic, nici măcar să sugă puțin lapte. Uite ce slab e!

– Dă-l Maicii Domnului și nu va muri!

– Dar cum să-l dau?

– Ia un ștergar și o lumînare și vino în biserică la icoana Maicii Domnului.

După ce mama a făcut rost de un ștergar și o lumînare a intrat cu mine în biserică. Părintele Conon era în fața icoanei Maicii Domnului și i-a spus mamei:

– Îngenunchează aici și zi după mine: Maica Domnului, îți dăruiesc ție acest copil al meu.

Mama îmi povestea că din clipa cînd a rostit aceste cuvinte eu am dat semne că aş vrea să sug la pieptul ei.

Tot atunci părintele Conon, pe care l-am cunoscut și eu pe cînd mergeam la Cozancea la părintele

Paisie, a mai spus și aceste cuvinte: «Acest copil va trăi cel mai mult». Iată, acum sînt bătrîn, am peste optzeci de ani și nimeni, nimeni din familia mea nu mai trăiește. Așa a vrut mila lui Dumnezeu ca ce a fost bun să plece, iar ce este rău să mai rămînă».

Fiind ales de Dumnezeu spre folosul multora, de mic a fost dăruit cu darul vorbirii și cu o memorie de invidiat. Chiar și acum, la 86 de ani, darul acesta nu l-a părăsit, încît rămîneam uimiți cu cîtă ușurință reținea nume de oameni, localități și alte date care nu aveau legătură directă cu ale credinței.

Plecarea la mănăstire

După ce a terminat școala primară în satul natal, fiind îndemnat și de exemplul fratelui său Gheorghe, care era la Mănăstirea Sihăstria, și a surorii sale Ecaterina, Constantin împreună cu fratele cel mai mare, Vasile, s-au hotărît să plece și ei la Sihăstria.

Să-l lăsăm, dar, pe părintele Cleopa să ne povestească cum a fost cu plecarea la mănăstire.

„Fratele meu, părintele Gherasim, ne mai scria cîte o scrisoare și ne povățuia cum să trăim o viață plăcută înaintea lui Dumnezeu. Printre altele ne spunea că dacă vrem să mergem la mănăstire trebuie să ne obișnuim de acasă să nu mîncăm carne, căci călugărul nu are voie să mănînce carne nici la Paști, nici la Crăciun, niciodată; să ne sculăm la miezul nopții și să facem rugăciune două-trei ore, ca la mănăstire. La început nu am spus acestea la părinți, ca nu cumva să ne oprească. Am spus doar la sora mea mai

mare care era căsătorită și mergea la Oastea Domnului. Împreună cu fratele meu, Vasile, ne sculam noaptea și mergeam în camera unde aveam și o icoană făcătoare de minuni, care a plîns cînd a intrat în joc fratele Gheorghe, și făceam acolo rugăciuni și citeam din Viețile Sfinților.

Dar diavolul a încercat să mă oprească căci sora mea mă îndemna să nu merg la mănăstire, că acolo e greu, și să rămîn în lume, că am dar de a vorbi și să merg la Oastea Domnului. Așa că nu voiam să mă mai scol noaptea și să merg la rugăciune. Însă, într-o noapte, iată ce s-a întîmplat:

Dormeam împreună cu Vasile în aceeași odaie. Cînd s-a sculat el, m-a trezit și pe mine. El a plecat în camera de rugăciune și a lăsat ușa deschisă. În odaie aveam aprins opaițul, că nu era atunci lumină electrică ca acum, la buton, iar mama a ieșit pînă afară la fîntînă să aducă apă și văzînd ușa deschisă s-a uitat să vadă de ce este deschisă. Cînd a privit spre patul meu a văzut o dihanie mare, neagră, ce stătea peste mine și mă lingea pe obraz, ca să-mi fie somnul mai dulce. Atunci s-a speriat și a strigat foarte tare încît m-am trezit și am mai văzut doar coada de la dihanie cînd ieșea pe ușă. În acea clipă m-am hotărît: Gata, plec la mănăstire!

Cînd am plecat ne-am luat în spate două traiste cu Viețile Sfinților, Psaltirea, Ceaslovul, Sfînta Scriptură, un ceas și două icoane mari, dintre care una era cu Maica Domnului, cea care a plîns. Nimic altceva nu ne-am luat de-acasă. Tata și mama ne-au petrecut pînă la locul numit *Rîpa lui Budăi*.

Fratele meu, Vasile, mi-a spus încă înainte de a pleca de acasă:

– Măi frate, noi nu le spunem că mergem la Sihăstria, ci la Cozancea, că altfel nu ne lasă să plecăm. Și le mai zicem că sîmbăta mai venim pe acasă sau pot să vină ei la noi. Dar vezi, că despărțirea e cea mai grea. Cînd eu voi începe să cînt *Apărătorul cel mai mare și Doamne...* tu să nu te mai uiți înapoi.

Cînd am ajuns pe cîmp fratele Vasile le tot spunea la părinți să ne dea bagajele și să se întoarcă acasă, că știm noi drumul la Cozancea, dar ei, ca părinții, ziceau că mai vin oleacă cu noi. Eu, ca un copil... dar fratele Vasile... hotărît. Ajungînd la Rîpa lui Budăi, a luat traistele de la tata, a sărutat mîinile părinților și a început să cînte cu voce tare *Apărătorul cel mai mare și Doamne...* Am sărutat și eu mîinile părinților și m-am luat după el. Cînd am ajuns pe partea cealaltă a dealului m-am uitat înapoi și am văzut pe mama că era jos, plîngînd după noi. Atunci i-am zis lui Vasile:

– Frate Vasile, mama a leșinat, e căzută la pămînt!

– Măi frate, nu ți-am spus să nu te uiți înapoi? Nu știi ce a pățit femeia lui Lot dacă s-a uitat înapoi? mi-a spus el foarte hotărît.

Așa a fost despărțirea noastră de părinți.

În noaptea aceea am stat la Cozancea la părintele Paisie. De acolo am venit pe jos la Suceava, ne-am închinat la moaștele Sfîntului Ioan cel Nou și de aici am venit tot pe jos la Mănăstirea Sihăstria“.

* * *

Intrarea în mănăstire

Din primele zile au fost supuși la încercări de către egumenul mănăstirii, protosinghelul Ioanichie Moroi, după care aproape un an și jumătate fratele Constantin a avut ascultarea la vaci, iar Vasile la oi. Au mai primit un canon: timp de trei luni să nu vorbească unul cu altul.

Încă de la început fratele Constantin a fost foarte nevoitor. Lunea, miercurea și vinerea mânca o dată pe zi, făcea sute de metanii, iar noaptea mergea la Utrenie de multe ori desculț, chiar și iarna. Nevoința i-a fost prietenă totdeauna, pînă la moarte. Deși era stareț, în chilie nu avea decît o măsuță, cojocul și rasa.

Obștea Schitului Sihăstria - 1930

Nu după mult timp de la intrarea în mănăstire fratele Constantin s-a îmbolnăvit foarte grav, crezînd că ar putea să moară de tînră la fel ca alți frați ai săi. Fiind acum la anii de *osteneală și durere* ne povestea:

„Odată m-am îmbolnăvit foarte tare. Nu puteam face nimic. Stăteam numai la pat; aveam temperatură foarte mare. Părintele stareț a pus pe un frate, Ștefan, să-mi facă frecție cu spirt. Eu, minte de copil, mă rugam în mintea mea: «Doamne, de-aș trăi treizeci de ani!». Uite, acum sînt un moșneag putred, un hîrb legat cu sîrmă, am optzeci și șase de ani, șase operații, mîinile rupte aici și aici și două coaste rupte, de trei ori am fost arestat pentru predici, am stat ascuns prin păduri și pe la casele oamenilor nouă ani și șapte luni... Măi băieți, să dea Dumnezeu să trăiți cît am trăit eu, dar să nu treceți prin necazurile prin care am trecut eu”.

Stagiul militar

Cînd a sosit vremea să-și împlinească datoria față de împăratul pămîntesc și-a tăiat părul care îi crescuse peste umeri și a fost dus la un regiment de transmisiuni din Botoșani. Era suficient să-l auzi povestind cum transmitea prin «alfabetul morse» în aplicație, în manevre, ca să uiți de necazuri.

De multe ori a fost ispitit de cei mai mari în grad să nu se mai întoarcă la mănăstire, ci să rămînă în armată, dar n-au reușit să-i abată gîndul de la